

BILTEN UKPS
broj 5 – 7 maj – jul 2013

„*We are on the road to nowhere*“ .
(David Byrne)

Padanija se, prema verskoj posadi krhke barke vezane za bratsku korablju, alarmantno nakrivila na zapadni b(l)ok. To je sasvim tačno, ako se držimo Remarkovog „Na zapadu ništa novo“: blaćenje živih i pravljenje mrtvih od blata smenjaju se poslednja dva veka (ljuljuškanje u mestu kao optička varka da plovi barka). **Uuuu** Otkad je hendikep proglašen za hepiend svako može da se hvališe političkom veštinom. Tako je i političko zabavište (PoZa) postiglo, najzad, sporazum s porazom. Opa-cupa, opa-cupa, Padanija bodro stupa. S Eštonkom se grlimo, u Evropu hrlimo. Januarski rok je, tvrde dotični evrorokeri, nepomerljiv. Evrozgađeni metuzalem-tuzemci, pak, izjavljaju: „Nama se povraća od popajevskog spanaća. Naši sokoli ištu brokoli“. **Uuuu** Dok zapadni zlosutnici najavljuju Armagedon, padanijski veselnici, razbaškareni između farmagedona na ekranu i sarmagedona u tanjiru, merače da li snagu da poarče na Bifest tuče ili na đuske tokom Guče. Maloletni im sinovi slede ideal otaca „Svakog kudim, svud se nudim bilo kome da naudim“. **Uuuu** Državni vrh ne daje pet para na državno podnožje. Primer: Skupština dobija gluvu sobu u kojoj se, jemče izvođači, neće čuti uzdisaji, vapaji, stenjanje, bogaranje padanika nevoljnika. Otud i piljarsko cenkanje oko rekonstrukcije krova koji ne haje za temelje. **Uuuu** Ministar hedonist zastupa tezu da je vrstan dunder za vinjake sunder. Isti resornik priželjkuje da JAT, ustupljen Turskoj, ponese ime *AirOtoman* (Еротоман). **Uuuu** Ada Huja, obećava premijer, postaće *Ada Yahoo*, čim se za to steknu kosmički uslovi. **Uuuu** Farmakopeja skroz zaribala. Neki predlažu stvaranje centralne Lapoteke za eutanaziju bolesnika zavisnih od lekova. **Uuuu** Peh je ono kad ti izmakne pehar zato što je Predsednik, umesto do Tihog Dona, tog sedmog sedmog skoknuo do Vimbladona da *utomi* osobnu glad za porazom. **Uuuu** Zaslužni dušebrižnik, čiji je politički prtljažnik prepun dobročinskih ispada, prisetio se vezivanja pojaseva na zadnjem sedištu. „Nije teško biti fin“ **Uuuu** Strategija za borbu protiv korupcije u sukobu sa rodoljubnom preporukom „Kupujte domaće!“ **Uuuu** Mala matura, velebruka, potvrdila da je cilj obrazovanja zadebljanje obraza bez zazora, po uzoru na merila MEGATRENDA – fakulteta „na kojem se može pasti samo niz stepenice“. **Uuuu** Antikrizni program vlade prerastao u antifrizni: sprečeno zamrzavanje plata i penzija. Čik neka se MEMEF drzne javni sektor da zamrzne. **Uuuu** Nezavisno sudstvo pustilo Miška. Držalo ga dugo, tvrdilo pazar ko gusari otkup, sve dok mu poguban uticaj na svedoke nije preobrazilo u blagotvoran uticaj na posustale javne finansije. **Uuuu** *Revival* britanske imperije: *Kate* se postarala da na svet dođe prestolonaslednički *kite*. *Congratulations!*

ODRŽANI 38. MEĐUNARODNI BEOGRADSKI PREVODILAČKI SUSRETI

Čuvajući višedecenijsku tradiciju godišnjeg međunarodnog okupljanja prevodilaca, zasnovanu na uverenju da je prevodilaštvo delatnost od neprolaznog kulturnog i društvenog značaja u svakoj sredini i svako doba, Udruženje književnih prevodilaca Srbije je i ove godine, od 23. do 26. maja, u Beogradu organizovalo ovog puta 38. Beogradske međunarodne prevodilačke susrete.

Pozivu se odazvalo dvadeset prevodilaca iz dvanaest zemalja (Ukrajine, Rusije, Francuske, Hrvatske, Italije, Jermenije, Meksika, Slovenije, Danske, Nemačke, Mađarske i Bugarske). Razgovori, vođeni u sedištu Udruženja u Francuskoj 7, razvijali su se kao i poslednje dve godine oko jedne centralne teme, koja je ove godine glasila **PREVESTI DOBRO LOŠE I LOŠE DOBRO**, pod sloganom *Samo je najbolje dovoljno dobro*. Nakon uvodnih izlaganja odabranih učesnika iz inostranstva, skup je dalje tekao u obliku živog i neposrednog razgovora prisutnih.

Teme o kojima se na 38. BEPS razgovaralo bile su ove:

***Jednakost pred prevodiocem, tekstovi prvog i drugog reda?**; gde je bilo reči o tome kako prevodioci pristupaju izazovima kvaliteta i vremenskog ograničenja nametnutih savremenim uslovima rada;

* **Merila, ocene... a pravila?**, gde se razgovaralo o tome na osnovu kojih karakteristika se prevod vrednuje kao dobar ili loš, i ko je pozvan da donese takav sud;

* **Prevodna književnost u ogledalu štampe**, razgovor u kome su nam se na poziv odazvali mnogobrojni pripadnici medija, iznoseći svoje stavove o tome koliko je književnost, i kultura uopšte, prisutne u medijima, kako se prikazuju i na koji način mediji učestvuju u stvaranju ukusa čitalačke publike.

*Od prethodne godine u program BEPS jedan od okruglih stolova odlučili smo da posvetimo **susretu jednog našeg pisca sa svojim prevodiocima iz inostranstva**, na taj način doprinoseći širenju srpske književnosti i kulture izvan granica naše zemlje. Pisac-gost ove godine bio je **Goran Petrović**, čija su dela prevedena na ruski, francuski, italijanski, nemački, španski i bugarski jezik, a njegovi su prevodioci imali prilike da razgovaraju o izazovima sa kojima su se susreli prevodeći ovog pisca.

U pratećem programu, gosti su uoči otvaranja Susreta bili dočekani prijemom dobrodošlice u sedištu Udruženja književnih prevodilaca u Francuskoj 7 (23. maja); između sesija, u Francuskoj 7, gosti su bili u prilici da prelistaju prevedena izdanja knjiga Gorana Petrovića koje su njegovi prevodioci ovom prilikom doneli na Susrete, a u saradnji sa Srpskim PEN centrom, svečano su (24. maja) uručene godišnje nagrade najboljim stranim prevodiocima, Mirjani i Klausu Vitman, za 2013. godinu.

Za sve vas koji niste bili u mogućnosti da nam se pridružite na ovogodišnjim Susretima, kao i za one koji bi voleli da ih sačuvaju za uspomenu, u nastavku navodimo tekst kojim se Goran Petrović obratio svojim prevodiocima, tekst koji nam je, u nemogućnosti da lično prisustvuje, poslao njegov prevodilac na francuski, Gojko Lukić, kao i dirljiv tekst Mirjane Vitman povodom primljene nagrade srpskog PEN centra.

ЈЕСУ ЛИ НАМ ПРЕВОДИОЦИ ПОТРЕБНИ?

Енглески је довољан. Сви знамо да је то преовлађујући језик. И зато, данас, сви, макар помало, знамо енглески. Уосталом, слушали смо популарне песме, гледали смо филмове, листали смо интернет странице... Нема сумње, енглески је постао, како се то каже: доминантан, светски језик. И зато сви и мислимо да су Енглези повлашћени. Благо њима! Њих сви разумеју. Било би, међутим, занимљиво знати шта о овоме мисле сами Енглези, док слушају свој језик сведен на најбаналније риме и испразне холивудске реплике, огољен до компјутерске комуникације... Зашто само и само Енглези, када њих сви разумеју – зашто, дакле, само они не разумеју баш најбоље енглески језик? Некако испада да су једино Енглезима потребни преводиоци да преведу енглески на енглески. Збиља, и поред тога што сви, макар мало знамо њихов језик – те Енглезе је неки пут веома тешко разумети.

Добро, постоје одређени проблеми ако неко не зна енглески или ако неко не жели да га говори. Рецимо, обично се сматра да су Французи ти који избегавају енглески језик. Но, и то се да решити. Вероватно вам је позната следећа ситуација: домаћин је овдашњи, а гост је из Италијан, Немац или већ спомињани Француз. Преводац је изашао да предахне, уосталом званични део састанка је завршен. Али, наш човек, баш зато што је званични део састанка окончан, има још нешто, ма само још нешто, али пресудно важно да каже свом госту. И мада је преводац одсутан, он ће наставити да се Италијану, Немцу или Французу обраћа на српском језику. Истина, говориће полако, веома наглашено, повишеним тоном. Гледано са стране: наш човек мисли да ће се његов српски боље разумети ако говори спорије и уз то виче. Гост из Италије, Немачке или Француске, дабоме и даље ништа не схвата, али из пристојности, мада може бити и да је мало уплашен том виком свог домаћина, махинално потврђује, клима главом. Гледано са стране: Италијан, Немац или Француз, као да је све разумео. Опет, нашем се човеку то потврђивање главом чини као гест разумевања. И зато он наставља да говори још спорије и још гласније. Ако се преводац којим случајем и врати, он само може да прекине то савршено разумевање, ту вику и то климање главом. Успут речено, онима који говоре такозване велике језике се увек чини да они који говоре такозване мале језике говоре прегласно, да подижу превелику буку и ларму. И обрнуто, онима који

говоре такозване мале језике се увек чини да они који говоре такозване велике језике само значајно климају главом, а да их заправо и не слушају.

Истина, могу се људи разумети и да реч не прозборе. Примера ради, једанпут сам у Сјудад де Мексику отишао на пијацу рукотворина. Без преводиоца. Мексиканци имају предивну народну уметност, не знате да ли да пре гледате у керамику, стакло, дуборезе или ткане ствари. Проблем је настао зато што ја не знам шпански, а продавац није знао енглески. Ипак, он се снашао – хемијском оловком је на подлактици написао цифре, односно суму коју очекује за шал који ми се свидео. Заправо, руке су му све до мишица биле исписане разним бројкама, те је било довољно да он странцу, односно купцу, покаже на број 5, 10, 15, 20... или колико већ пезоса очекује за своју робу. Тако смо се лако споразумели и без шпанског и без енглеског и без преводиоца. Био сам поносан. Мада је мој преводилац касније рекао да шал уопште није мексички. А и на етикети је јасно стајало, мада исписано нешто ситнијим словима, да је шал произведен у Кини.

Некада, међутим, ни бројеви нису од важности. Има људи који су, судећи по говору тела, праве полиглоте. Они непознавање неког другог језика надокнађују учесталим здравицама, наглашеним гестовима, здушним грљењем и срдачним тапшањем по раменима. И сам био уверен да је говор тела довољан да потре или макар ублажи језичке разлике. Све до једног гостовања у Хант-Масијску, главном граду истоимене области у западном Сибиру. После књижевне вечери се седело у ресторану, преводилац је преводио, а када би се уморио, сви смо недостатак разумевања језика надокнађивали говором тела – што ће рећи здравицама, гестовима, грљењем, па и тапшањем по раменима. Мада, да будем искрен, понајвише здравицама. После извесног времена изашао сам у предворје ресторана да попушим цигарету. Једна од дама за столом, једна песникиња у годинама, такође је устала да оде до тоалета. И, стицајем околности, заједно смо се и вратили у ресторан. Чим смо ушли, како и налажу манири, повукао сам се корак уназад, да пропустим госпођу. Али, она је стала у месту, као укопана, и никако није допуштала да ја будем други. Њена испружена рука је говорила: „Молим вас, после вас!“ Моја испружена рука је пак говорила: „Не, никако. Молим вас, после вас!“ И тако је то показивање руком на српском и на руском језику прилично дуго трајало, док нисам пустио и први кренуо ка столу. Тумачио сам све то пристојношћу према мени као госту, али и тиме што је ово ваљда део света где се мушкарцу даје предност, где је мушкарац толико поштован да жена увек иде неколико корака за њим. И како сам сео за сто, све сам ово испричао и преводиоцу. Који ми је, пак, покварио расположење. Наиме, преводилац је растумачио тој песникињи у годинама шта ја то говорим. Међутим, песникиња је одречно завртела главом и нешто рекла. Преведено ми је: „Не, то није знак поштовања према мушкарцу. У

Сибиру одвајкада мушкарац иде први, а жена је увек за неколико корака иза њега – ако има какве снегом прикривене рупе у леду, или се, не дај боже, из шуме појави медвед!“

Речју, преводиоци нам само кваре расположење. Уопште нам нису потребни. Ни они на италијански, ни они на немачки, ни они на француски, ни они на шпански, а поготово нам нису потребни преводиоци на сродне језике, на бугарски, чешки, словеначки или руски. Ми смо цивилизација која се одлично разуме и без преводаца. Ми смо цивилизација којој је довољно да само виче или само значајно клима главом. Ми смо цивилизација која је после хиљада и хиљада година писмености, после толико труда да човек своја осећања изрази најлепшим могућим речима на свим могућим језицима, почела да се споразумева знацима – двотачкама и заградама. Ако си претежно тужан: заграда је окренута надоле. Ако си претежно весео: заграда је окренута као „смајли“ – нагоре. То је то! Чему детаљи?! Преводиоци су потребни само Енглезима да енглески језик преведу на енглески језик. Када боље размислим, енглески језик је најугроженији језик на свету.

Хвала мојим преводиоцима који су преводили једнину у множину, а опет у тој множини очували једнину. Хвала и вама, који нисте моји преводиоци, зато што дајете акустику једном малом језику. Хвала Удружењу књижевних преводаца Србије, које ми је указало част да део међународног скупа буде посвећен превођењу мојих књига.

Горан Петровић

* * *

Dobar dan! Ja sam Gojko Lukić, prevodilac Gorana Petrovića na francuski. Pošto mi okolnosti ne dopuštaju da budem sa vama, dozvolite mi da se na trenutak uključim u razgovor glasom Jelene Stakić (kojoj se najlepše zahvaljujem).

Osim što je medju najčudesnijim stvarima koje su se desile u srpskoj književnosti, delo Gorana Petrovića je i jedan od najuzbudljivijih izazova sa kojima prevodilac može da se suoči. Zašto ? Pa zato što nas prevodjenje njegove proze u neuobičajenoj meri izbacuje iz koloseka i nagoni da preispitamo svoj osnovni zadatak, koji je, vrlo uprošćeno rečeno, što precizniji semantički prenos iz jednog jezika u drugi. Doduše, svi mi znamo da je taj prenos retko kad dovoljan, a u prozi Gorana Petrovića ne samo da često nije dovoljan, nego ponekad nije ni moguć, ponekad nije delotvoran, a ponekad je i kontraproduktivan. Naime, Goran Petrović, koji nije objavio ni jednu pesmu, u najznačajnijem delu svoga opusa barata jezikom kao pesnik. Taj odnos prema jeziku ima kao čarobnu posledicu da njegovu prozu prošara onom nadjezičkom dimenzijom koja je imanentna poeziji i koja se ne može

obuhvatiti semantičkom preciznošću i kanonskim značenjima, dimenzijom u kojoj su značenja ustvari zračenja. A reči koje zrače, u pokretu su, prevodilac ne bi trebalo da koči niti da im ograničava višeznačnost, što u jednoj od konzekvenci znači da ponekad ne bi smeo da bude precizan. Šta onda da bude? Maglovit? Da pegla razbarušenu piščevu jezičku maštu? Ili možda da se prepusti nadahnuću? A ako treba da bude nadahnut, u kojoj meri to sme da bude? To su samo neka, polazna, pitanja od onih mnogobrojnih pred kojima će se naći prevodilac koji se zaputi u prozu Gorana Petrovića. Na tom putu on će morati da traži najvernije odsjaje u ogledalu drugog jezika za arhaizme, lokalizme, neologizme, za izmišljene reči, za leksiku specifičnih žargona i domena. Moraće da odluči šta će sa sveprisutnom metaforizovanom onomastikom. Imena, prezimena i nadimci često ističu romanesknu suštinu imenovanih. Ličnosti se zovu Potkovičar, Lelek, Vejka, Krle Abrihter itd. Čak se i pčele odazivaju na imena kao Tihosava, Borika, Ikonija, Spasenija. Toponimi najavljuju dramsku namenu naseobina, planina ili reka. Tu su Ehej dvor, Meljanica, Djavalje strane, Zaklopita Luka itd.

Vetrovi imaju visoke poetičke funkcije i ne podudaraju se sa nomenklaturom srpske meteorologije. Biljke koje se zovu „čuvarkuća“ ili „odoljen“ nisu tu zbog svojih botaničkih svojstava, nego zbog simbolike njihovog imena, a ova ih upreže u nove alegorijske i metaforičke sklopove. Što znači da utvrditi ime „protivka“ ili „titrice“ na jeziku prevoda ne služi ničemu drugom osim da zadovolji radoznalost prevodioca; sasvim druga imena sasvim drugih biljaka moraće tu da izraze ono što valja izraziti. Sa pticama, kojima je roman *Opsada* svojevrsna krletka bez rešetki, stvari slično stoje; one lete i kite priču svojim peruškama prema pravilima posebne poetske ornitologije pune metafizičkih nagoveštaja. Daleko smo tu dakle od prvog stupnja prevodjenja, tu treba prevoditi i ono što se inače ne prevodi, lična imena, toponime, a katkad i leksikalne svetlace koji se javljaju u belini između reči u obliku odjeka, slutnji i odblesaka.

Tu su i polisemi i dileme koje oni donose : svesti ih na jedno od njihovih značenja (često kontekst prirodno nameće to rešenje) ili pokušati nemoguće: sačuvati im višeznačnost? U vezi sa takvim jednim slučajem, evo male prevodilačke ispovesti. Ona pokazuje kako se i u prevodjenju priče koja se bavi čudesima dešavaju čuda. Jedna ličnost u *Opsadi* predstavljena je ovako: „Gospodar Andrija, trgovac olovom, rujevinom i perinama ...“ Imajući uvek u vidu da kod Gorana Petrovića realistična i magična ravan deluju naporedo, prevodilac procenjuje da reči "olovo" i "perine" imaju nedvosmislene ekvivalente u francuskom jeziku, te da će ovi i na semantickoj i na simbolickoj ravni delovati saobrazno originalu. Sa rujem, međjutim, druga je stvar.

Pošto je proučio sva značenja ostrva zvanog „rujevina“ i okolnih reči, prevodilac dolazi do zaključka da nijedno od posebnih značenja (biljka; drvo; tvar za bojenje i štavljenje kože; vino; rumenilo) ne može da zameni kvaziputenu tajnovitost pojma rujevina, te da samo u svojoj polisemičnosti ta reč efikasno deluje u ovom kontekstu. I on tada pribegava hazardnoj prevodilačkoj igri u kojoj se vrše visokorizične substitucije. Drugim rečima, igra se vatrom. Svestan je da hoda po granici između prevodjenja i odmetništva. Tu, na toj skliskoj granici sreće staru prijateljicu, reč *coquecigrue*, koju je Rable, kao devojčicu, prvi doveo na bal književnosti, i koja ga pita „kako si mi rode?“ a on joj kaže, „mani me, ima jedna srpska reč, rujevina, koja mi ne da mira“. „Rujevina“, ponavlja stara lija, „to kao da mi nešto govori... Pa uzmi mene da igram rujevinu u francuskom rimejku“. „Kako da uzmem tebe kad nemaš isti smisao“. „Nisam sigurna, nisam sigurna, imam ja mnogo više smislova nego što ti možeš da smisliš...“

Ko prevodi i za slamku se hvata. Prevodilac se baca na sve što je napisano o reci *coquecigrue*, koja na prvi pogled nema veze sa rečju rujevina. Polisem kao i ona, *coquecigrue* ima sledeća značenja: imaginarna ptica; iluzija, lagarija; osoba koja priča kojestarije; lucprda; biljka *Ononis natrix*; i... evo čuda: u jednom rečniku, na kraju članka gde se razmatra etimologija reči, jedna pista vodi ka reči *coccygna*, pa *coccygia*, do *Cotinus coggyria* a to je glavom i bradom biljka ruj. Istina jeste da za tu pistu rečnik kaže da nije potvrđena, ali ako je neko navikao da živi u nepotvrđenosti to su prevodioci. Gotovo je. *Coquecigrue* dobija ulogu.

Da li je dobro uradio? Prevodilac nikada neće biti siguran u to. Ali uvek će, sećajući se tog detalja, osetiti miris dima. Naime, prošle godine, u toku Prevodilačkih susreta, tik uz hotel Kasinu gde su prevodioci bili smešteni, izbio je požar. Onostrani piroman očigledno nije imao nameru da uništi prevodioce, ali je izgleda hteo da ih opomene. U noći posle požara, u dobro nadimljenoj hotelskoj sobi, prevodilac je sanjao kako ga privode u deo pakla rezervisan za esnaf kojem pripada. Evo, još vidi sebe pred kazanom u kojem se krčka grdna prevodilačka čorba: pravda se, priznaje skretanja, ali preklinje da ga puste samo još da prevede *Atlas opisan nebom*.

* * *

Poštovani skupe,

Od srca zahvaljujemo Srpskom PEN centru na ovom današnjem, za nas dvoje iz različitih razloga, izuzetnom priznanju.

Posebnost i izuzetnost se zasniva na našim biografijama. Za Klauza je to priznanje jedne zemlje, koja - ma koliko je on prigrlio - nije njegova, a ipak prati i vrednuje njegov rad. Za mene pak nagrada ima ogroman značaj upravo zato što potiče

iz moje zemlje, iz mog zavičaja koji sam pre više od pedeset godina, pod pritiskom roditelja, napustila i nikada ga nisam prežalila.

U situaciji kad sam se obrela u tuđem svetu, shvatila sam da pored tuge i nostalgije imam i jednu prednost, ako ne i misiju, a to je da posređujem između dva sveta, dve zemlje, između dveju kultura. U tome sam našla neprocenjivu potporu u mom suprugu Klausu, koji doduše - kako i sam smatra - nije u dovoljnoj meri ovladao srpskim, ali utoliko bolje poznaje nemački jezik. Na taj način svako od nas dvoje u zajednički prevodilački rad unosi znanje svog maternjeg jezika.

Međutim, ma kako izgledala naša podela rada, mi jedno bez drugoga ne možemo, a zajedno smo za proteklih petnaestak godina preveli preko 20 knjiga - što romana, što zbirke pripovedaka, eseja ili pesama - oko 15 pozorišnih komada i isto toliko radio-drama. Na nemačkom govornom području naš rad nije ostao nezapažen - književni kritičari pevaju slavopojke, a dodeljene su nam i ugledne nagrade.

To su, međutim, sve priznanja našoj stručnosti u prevodilačkom radu. Nasuprot tome, nagrada Srpskog PEN centra odnosi se ne samo na profesionalno umeće već i na duhovni stav, na ljubav prema srpskoj književnosti, na zalaganje i prodornost u borbi za njeno mesto u svetu.

Nije mi poznato da li i ostali PEN centri nagrađuju rad prevodilaca, nama u svakom slučaju ovo priznanje pruža podstrek i ohrabrenje da nastavimo sa upornim preporučivanjem izdavačima, a kad ono urodi plodom i sa prevodenjem dela srpskih pisaca.

Hvala vam.

(Mirjana Milošević-Vitman)

МАЈ 2013: Вера Хорват лауреат главне фестивалске награде „Кристално перо“ на међународном фестивалу поезије у Тверу, Русија

Песник, есејист и преводилац Вера Хорват је лауреат управо завршеног међународног, свесловенског фестивала поезије и културе „Појушчије писмена“ („Слова која певају“) који се одржава у руском граду Тверу. Награду „Кристално перо“ за изузетан допринос превођењу и популаризацији руске литературе у иностранству, као и диплому лауреата, уручио јој је на свечаности затварања уметнички директор Фестивала Сергеј Гловјук.

На фестивалу се сваке године додељују четири награде – за поезију, за превод са руског језика, за превођење словенских песника на руски језик и за стваралаштво младих.

Богатом програму церемоније затварања допринео је и наступ Хора слависта београдског Филолошког факултета, под управом Мине Ђурић.

PREDSTAVLJEN NAJNOVIJI BROJ „MOSTOVA“

У просторijама Удружења književnih prevodilaca Србије је **21. јуна 2013.** године одржана промоција новог броја Mostova. Реč је о двоброју 155-156. Čасопис су представили главни уредник Душко Паунковић и чланови редакције Милош Константиновић и Марко Чудић, а о својој сарадњи са часописом говорили су преводиоци Elizabet Vasiljević, Jovana Živanović и Dejan Acović.

Duško Paunković, Miloš Konstantinović и Marko Čudić су upoznali prisutne s koncepcijom uređivanja Mostova koje се pridržava nova redakcija. Oni су istakli да novi Mostovi imaju svoja obeležja и svoje specifičnosti, али u svojim programskim ciljevima и u pogledu kvaliteta – и autora и prevoda – nadovezuju се na tradiciju dugu 40 godina. U novom broju, kao uostalom и u prethodna dva broja, nova redakcija је nastojala да održi izvesnu ravnotežu kako među književnim rodovima, tako и među jezicima. Iako takozvani veliki jezici dominiraju, pošto jednostavno ima više prevodilaca koji prevode s njih, redakcija се trudi да ne zapostavlja ni manje jezike и manje poznate književnosti. U Mostovima се

ravnopravno pojavljuju beletristička dela i tekstovi iz teorije i filozofije, prilozi iz savremene književnosti i klasična dela.

Naravno, tekstovi o prevođenju obavezan su sastojak svakog broja. Redakcija saraduje s prevodiocima svih pokolenja, s članovima Udruženja i onima koji to nisu, s prevodiocima specijalizovanim za određene književne rodove i onima koji su se oprobali u raznim oblastima, ali svaki put pruža priliku i mlađim prevodiocima da nastupe u broju, da predlože autore i tekstove. Saradnja s mlađim prevodiocima i privlačenje mlađih ljudi da saraduju u časopisu jedan je od ciljeva ove redakcije. Redakcija smatra da Udruženje književnih prevodilaca Srbije, a i Mostovi kao časopis tog udruženja, treba da vode računa o podmlađivanju profesije.

Prevoditeljka Elizabet Vasiljević govorila je o svojoj dugogodišnjoj saradnji s časopisom i o autorima koje je predstavila u prethodnom broju, kao i o onima koje se sprema da predstavi u narednim brojevima.

Dejan Acović, prevodilac koji je počeo da saraduje s Mostovima 2012. godine i čiji su prilozi vrlo brzo privukli pažnju čitalaca Mostova i članova Udruženja, govorio je o svom prevodilačkom iskustvu i svom doživljaju prevodilačkog posla, ali i o autorima koje je u poslednja tri broja predlagao redakciji Mostova.

Mlada saradnica Mostova Jovana Živanović govorila je o problemima s kojima se suočavaju mladi ljudi koji žele da se posvete književnom prevođenju. Prema njenim rečima, mladom prevodiocu je vrlo teško da objavi prevod umetničke proze. Izdavači se ne usuđuju da povere takav prevod početniku jer ovaj nema iskustva, a iskustvo ne može steći ako mu se ne pruži prilika da radi.

Jovana Živanović je naglasila da je veoma važno to što su Mostovi, kao časopis Udruženja književnih prevodilaca, otvoreni za saradnju s mladim prevodiocima.

